

10.10.2020 - 29.11.2020

HEIDE HINRICHS

RINGING CRITICAL FORESTS

Imagine her lying on the floor of her flat, slowly rubbing the 100 year old parquet floor on the threshold of two rooms, where the pattern of the floor changes.

Imagine her a few years later standing in front of the trees in her parents' garden, carefully rubbing the barks of six trees only slightly older than her.

(...)

Ze had de monumentale inkom van het paviljoen kunnen kiezen. Maar ze sloot deze bewust af om de zijdeur van de tentoonstellingsruimte te openen waardoor de bezoekers nieuwe perspectieven ontdekken en de ruimte op een andere manier verkennen...

(...)

Wood, paper, graphite, jute, plaster, clay, feathers, stones...

Most of the materials she uses in her practice are natural.

This makes her work precarious.

Which does not mean it cannot last forever.

It will if people take care of it.

If people engage in transmitting the memory attached to it.

One could say the essence of her work is about transmission.

Not only of shapes, forms and colors, but also of ideas and attitudes.

Through places and time.

(...)

Copier les travaux d'artistes lui permet de mieux faire résonner des voix qu'elle considère dignes d'être entendues. Modestes traits de crayons sur des papier de format standard, ses inscriptions sont traduction autant qu'interprétation et fonctionnent comme d'habiles actualisations de la pensée de ses auteurs bien aimés.

(...)

She calls them *dicke freunde* (*ringen 1, 2*).

I am still struggling to define them.

They could have been book stands.

But they aren't.

Their volume reminds me of menhirs...

Their height of Michelangelo's *Slaves*.

As they are made of papier mâché,

their weight differs from these historical references.

The first time I saw them, they were on wheels.

They now gently float above the ground.

(...)

Ze zien eruit als kleine steentjes. Ze zijn bedoeld om het projectiescherm op de grond te houden. Het zijn in feite fijne keramieksculpturen die sporen dragen van haar tanden... Ze is iemand die haar woorden afweegt en herkaut. En in haar werk gebeurt er iets spectaculairs dat niets te maken heeft met grote gebaren. Het gaat eerder om een directe confrontatie van het lichaam met materie.

(...)

I once asked her about her relationship to colors, about her explicit preference for greyish and brownish tones, and wondered what she would do if she would find a green feather? She answered she would then stop collecting them...

(...)

Dans le local voisin de celui où sont exposées ses neuf colonnes de plâtre, inaccessible au grand public, est conservée une toile monumentale du peintre belge Constant Montald. Projet de décor du fronton du Nederlandse Schouwburg de Gand, l'œuvre représente un Apollon Musagète vainqueur, entouré des neuf figures féminines : Calliope, Clio, Erato, Euterpe, Melpomène, Polymnie, Terpsichore, Thalie et Uranie. Combien sont-ils, ceux-là capables de se remémorer qu'elles furent les muses de la poésie épique, de l'histoire, de la poésie lyrique et érotique, de la musique, de la tragédie et du chant, de la rhétorique et de l'éloquence, de la danse, de la comédie et de l'astronomie ?

(...)

Kon ze een betere titel vinden dan *Living room*? Het werk lijkt op maat van de kamer te zijn gemaakt, of omgekeerd. Op de vloer van de vierkantige ruimte ligt een eenvoudige samenstelling van gevonden objecten. Op de gaten in het oude tapijt dat haar ouders jaren geleden kochten voor het salon van het familiale huis, heeft ze stenen en veren gelegd die ze vond in de tuin van het huis. Vanuit hun verticaliteit lijken de veren te kunnen ontsnappen, terwijl de zwaartekracht de stenen steeds terug naar beneden brengt.

(...)

The rubbings of some trees she made in her parents' garden, make me think about how intensely epigraphists made use of the same technique before the invention of photography. These images were sent to London, Paris or Berlin from Cambodia, Egypt or Central America and became the primary sources of the universal history of violence that we continue to transmit.

(...)

Dit document maakt deel uit van de tekst *Fragments épars* geschreven door Simon Delobel ter gelegenheid van Heide Hinrichs solotentoonstelling *ringing critical forests*. Nieuwe fragmenten zullen toegevoegd worden gedurende de hele tentoonstelling.

This document is part of the text *Fragments épars* written by Simon Delobel on the occasion of Heide Hinrichs' solo exhibition *ringing critical forests*. New fragments will be added during the exhibition.

Ce document fait partie du texte *Fragments épars* rédigé par Simon Delobel à l'occasion de l'exposition personnelle d'Heide Hinrichs *ringing critical forests*. De nouveaux fragments seront ajoutés pendant toute la durée de l'exposition.